

ŠTĚKSON



TĚM FOTKÁM NIJAK NEUBLÍŽIL
ČAS...

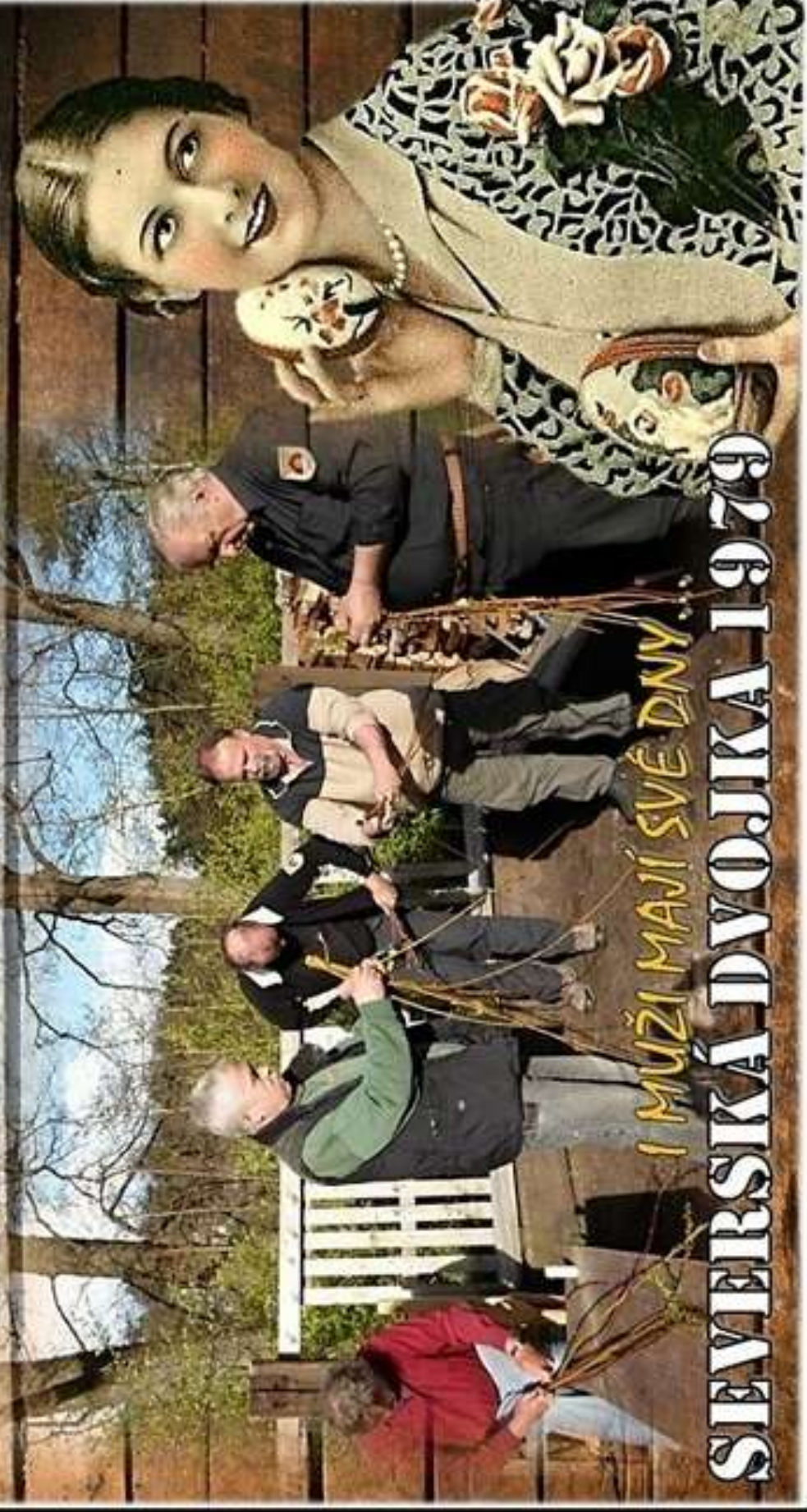


CIPAJŠ

III. ROČNÍK 4/2018



VESILÉ VĚLIKONOCE 2018



I MUŽI MAJÍ SVÉ DNY.
SEVERSKÁ DVOJKA 1979

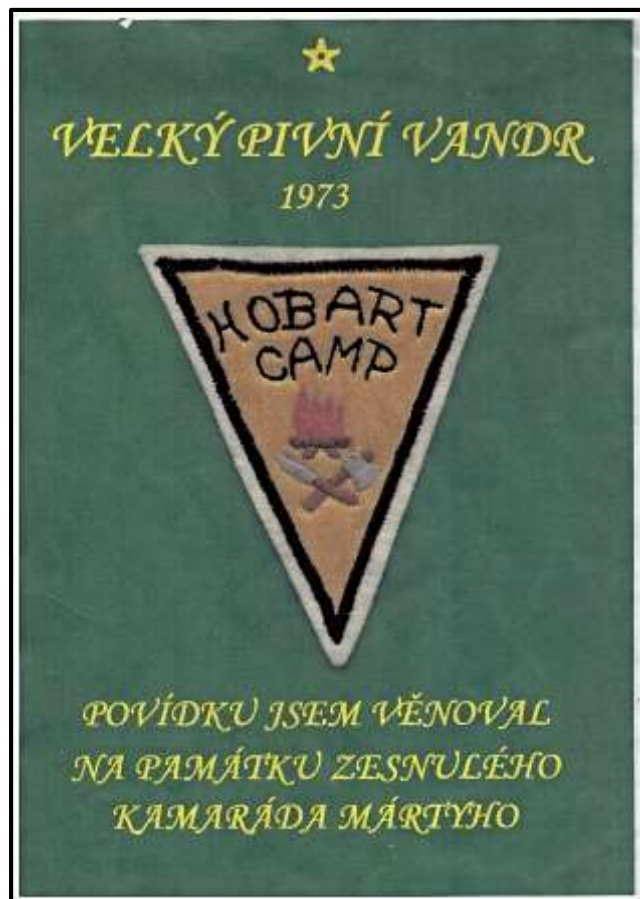
VELKÝ PIVNÍ VANDR

Napsal **Jiří L"offelmann**

trampy zvaný **Léfa**.

/Přepis **Iva Sluníčko** 😊/

Naše pivní vandrování propuklo v pátek 17. 8. 1973. Sraz vandru jsme si dohodli ve státě Radotín na ranči "U Vodníka". První dorazil tramp Léfa a jeho kamarád tramp Mártý. Oba usedli na lavici, mezi pivem skolené občany státu Radotína. Bylo jich tam hojně, poněvadž slunko silně pálilo, a proto žízeň byla ukrutná. Trampové Léfa a Mártý netrpělivě vyhlíželi své dva nepřítomné kamarády, protože sraz byl určen na patnáctou hodinu odpolední. Náhle oba radostně zajásali, jelikož za řekou na louce zahlédli něco jako velké neopálené břicho, připomínající nabělenou bájnou horu Říp a tudíž se shodli v názoru, že tato masa sádla bude zajisté kamarád Cvalda. Za pár minut se opravdu ukázalo, že ona vize byla skutečnou pravdou. S velkým funěním a za hřmotného praskotu místní dřevo-pontonové lávky spojující levý břeh dravé říčky Berounky s pravým břehem, který leží na straně, kde jsou v dálavě zřejmě hranice státu Zbraslav, se konečně přikolébal vedrem vysušený, nefalšovaný tramp Cvalda. Tak už byli tři. Do počtu scházel jen tramp generál Šejna, který měl ještě smlouvanou schůzku s místním scheriffem "VB", nadporučíkem



Beranem v záležitosti krádeže jízdního kola, které si zřejmě v opilosti spletl s ořem, když se snažil přemístit z baru Berounka do SALOONU "U Horymíra", kde byl zadržen místní spanilou hlídkou "VB", která v okamžiku úkonu zvaného močení do vysokých rostlin neboli kopřiv, bujně rozrostlých po železničním náspu, byla překvapena jeho nekalou činností, která se nazývá vtipně zbavení se ukradeného předmětu. V nastalé tmě, která se rozprostírala kol místa konaného činu, přehlédl tramp Šejna, kam vhadzuje doličný předmět, což bylo pánské jízdní kolo, které mělo přezdívku Šemík a úctyhodným obloukem přistálo na zádech právě močící hlídky, která se ihned po nárazu Šemíkovy železné kostry svalila do kopřiv a do čerstvě vytvořené páchnoucí bažiny. Nežli se dostavil tramp Šejna, jeho ostatní tři kamarádi byli již v bujaré náladě. Nebylo divu. Vystavení prudkému slunci a množství vypitého zrzkolína, tak jim již hučelo v hlavách, že si kolem jdoucí občané museli na své slechy nasadit protihluková sluchátka, která jim pohotově za malý úplatek zapůjčil provozovatel místního kiosku. V okamžiku, kdy se již opilým trampům počaly hroutit jejich tváře pod přicházející otravou alkoholem, konečně dorazil očekávaný tramp Šejna. Pomohl dát kamarádům bagáže na ramena a vzápětí se pak vypořádali tanečním krokem krok-sun-krok směrem ke státu Zbraslav. Jelikož bylo již asi sedmnáct hodin odpoledne, trampové se rozhodli, že plánovaný cíl Zruč nad Sázavou, kde se měli sexuálně vybouřit, je příliš dalek, a tak na Zbraslavském nádraží nastoupili do vlaku, který je dovezl do stanice Chrást. Ves zvanou Chrást totiž kamarád Cvalda dobře znal a nejlépe znal místní kulturní památku, což je hostinec nedaleko nádraží, kam ihned trampové zapadli. Při zvonění půllitru a břeskné hře na hudební nástroj zvaný kytara, strávili tam kamarádi romantický večer. Po zavírací hodině, notně opilí a rozjásaní, potáčeli se



Ilustr. fotografie - Chrást.

trampové do nedalekého lesíka uložit se k blahodárnému spánku. Cestou k lesíku každý z trampů sebral balík slámy na podestýlku, jež izoluje lidské tělo od zeminy a udělá z trampského lože pohodlnou hotelovou postel. Poslední z trampů dorazil do

lesíku funicí tramp Léfa, který místo balíku slámy přinesl jen pár stébel držících křečovitě mezi prsty svých rukou. Při svém vrávoravém příchodu zabrbal něco o nerovnosti místního terénu a jal se čistit kolena od čerstvé lesní půdy. Pak vypukla hádka, kterou vyprovokoval vždy škodící Jidáš Šejna řka, že on je tramp a že by svoje tábořiště nikdy nevybudoval v blízkosti jakékoliv cesty a poté se odebral kamsi přímo přes místní pole. Zdařilá slovní potyčka pokazili zbylým trampům náladu, a tak se Mártý kamarádsky rozdělil s Léfou o zbylou slámu. Svorně se poté uložili k posilujícímu spánku a tak skončil první den velkého pivního vandru.

SOBOTA 18. 8. 1973

Slunko stálo již vysoko nad obzorem, když se jako první z kamarádů probudil Mártý a počal burcovati i ostatní. I když se jim dvakrát nechtělo, přeci jen se vysoukali ze svých vetchých spacáků a se sprostými slovy v ústech přivítali nové jitro. Zatímco si Cvalda s Léfou balili své věci, Mártý se pustil přímo přes pole, aby našel emigranta Šejnu. Zanedlouho přikvačili oba a Mártý se jal ostatním stručně líčit, kde našel ortodoxního trampa Šejnu. Ležel prý na rozcestí tří cest, což považoval za nejlépe položené trampské tábořiště a k dovršení tohoto trapného omylu vyhořelo ještě pár metrů místního lesa, jelikož si tramp Šejna před spaním zapálil ohýnek a v zápětí usnul tvrdým spánkem opilce. Když všichni konečně zabalili své nevábně vyhlížející bagáže, odebrali se na místní nádraží a pokračovalo se v cestě do Zruče, městečka překypující samičí omladinou. Dopolední romantická jízda sázavským pacifikem byla přerušena pouze v zastávce Čerčany za účelem rychlého dokoupení zásob určených k zahnání pocitu hladu a velké žízně. Zde byl dokoupen i dokumentární materiál, což byl film do staříckého fotoaparátu, který pocházel zřejmě ještě z dob lovců mamutů. K poledni trampíci dorazili do cíle a hned jejich první pohled dopadl



Ilustr. fotografie - Sázavan ve Zručí nad Sázavou.

na velký poutač, který vybízel utrmácené, vyhládlé a vysušené občany k návštěvě nedaleko stojícího hotelu Sázavan. Těsně před hotelem byli spěchající radotínští trampíci upozorněni jinými trampy, že vstup do hotelu je přísně zakázán osobám nevhodně oděným a také psům a jiné havěti. Zákazy jsou samozřejmě proto, aby se daly vtipně obcházet a tak se milí trampíci převlékli za brigádníky z nedaleké lesní pily. Na kamaráda Šejnu padl los, který pro něho neúprosně zvolil čestnou funkci hlídat ostatním trampům jejich bagáže a tudíž se nezúčastnit hotelového obžerstva. Zbylí tři hoši tedy nebojácně vyrazili k degustaci místního vyhlášeného zrzka. Trampíci slušně se tváříc, usedli do čerstvě vybíleného lokálu a trpělivě čekali, až se konečně připlouží místní přiblblé se tvářící číšník. Po drahné chvíli konečně číšník přiklopýtal k jejich stolku a ihned se jal legitimovat trampa Mártýho, který ještě nedovršil věku osmnácti let. Mártý, nedostajíc kýženého moku, odebral se vystřídati hlídkujícího trampa Šejnu, který radostí zajásal tak hlučně, že místní oddíl hasičů počal se srocovati kolem požární zbrojnice v domnění, že byl vyhlášen poplach a jeden zmatený hasič postříkal vodou z proudnice, kterou se snažil udržet v ruce, vše co bylo v okruhu třiceti metrů. Po občerstvení, které činilo pár piv se trampíci svorně odebrali k říčce Sázavě, kde poblíž vodácké boudy rozložili svůj tábor. Kamarád Cvalda, jakožto z radotínských trampů nejuznávanější bagr dívčích srdcí a znalec zručských poměrů, byl svými druhy vyslán zpět do města Zruče za účelem přísunu křehkého to dívčího pohlaví, ku příležitosti večerního vzplanutí táborového ohně, u kterého nesmí chybět ani démon alkohol. Kamarád Cvalda, statný to Amor lásky, chytře prokličkoval záludnými nástrahami, které číhají na jinochy barokního vzhledu a k obdivu svých druhů přivlekl k právě vzplanoucímu ohni opravdu pár vzhledných dívek sic jen polského vrhu, ale v dobách rozmachu Varšavské smlouvy bylo toto bratříčkování kladně podporováno i státními orgány. Kamarádi trampové, hrdí na záslužný čin svého soukmenovce Cvaldy, plně a spokojeně holdovali dívčí kráse a při této bohublé činnosti notně pomohl i démon alkohol v podobě bílého vína, a tak se trampíkům podařilo sličné dívky brzo opít a spřátelit se družněji. Parta se pak rozdělila na frakce a zvrhlíci, nemajíc koupacích úborů, šli se třít do chladné říčky Sázavy. Před půlnocí šel tramp Léfa vyprovodit svou novou přítelkyni do nedalekého dívčího internátu. Jelikož rosa v táborovém ohni dávno zdusila i poslední uhlíky, které měly signalizovat správný směr Léfovy zpáteční cesty a hustá tma přikryla vše vůkol, tramp Léfa, totálně zblblý erotickými explozemi a trochou alkoholového opojení, zabloudil. Podařilo se mu vrátit ke svým kamarádům až za ranního kuropění. Setřel z čela krůpěje potu připomínající pralinky zhotovené z plexiskla a jeho asfaltový dech i s

prudce bušícím srdce se dostaly zvolna do pravidelného rytmu. Usedl mezi rozjařené kamarády a jal se vyprávět právě prožitý hororový příběh. Marně hledajíc cestu zpět ke svým druhům, zburcoval Léfa půl tiché spící Zruče, ale místní občané omámeni spánkem ho navedli vždy jiným směrem, než byl jeho trampský tábor a někteří dobráci ho poslali až tam co ústí řítní otvor. Ke konci nočního putování se tramp Léfa dostal až do objektu místní továrny na výrobu po světě tak proslulých bot a nevědomky kráčel vstříc hrozící pohromě. Náhle se objevil pár kroků před Léfou člověk menší hranaté postavy, na hlavě majíc příkrývku zvanou brigadýrka a u pasu houpal se mu obrovský colt neznámé ráže. Noční teplý vzduch prořízl hrdlo rvoucí výkřik: "Stůj, chlape bídná, sic máš o jednu kuli v kalhotách víc!" Vzápětí pak vypustil na zkoprnělého Léfu obrovské, snad z vlka pocházející zvíře. Léfa, nemajíc důvěru k těmto šelmám cvičeným proti záškodníkům a jiným podvratným elementům, promasíroval v mžiku svou skoro protězu pohmožděnou ještě z let jeho vojenské slávy a jal se prchat před tímto zběsilým zvířetem. Jeho nohy se zastavily až u říčky Sázavy. Měl opravdu štěstí, neboť v dáli v mlžném rozbřesku uviděl siluetu trampského tábora, který obývali jeho věrní druhové. Po dovyprávění tohoto příběhu jal se Mártý s Léfou vyluzovat ze svých nástrojů břeskné zvuky na nápěv "hudba bude zpěv a ženy /nadržený, zlý osud se v rumu utopí." Zábava vrcholila a čert ví, jak se přihodilo, že se vedle Léfy usadila nová dívenka, která přišla původně s jiným mládencem a tak, aby Léfa nevyšel ze cviku, hned s ní navázal známost, jak se pak ukázalo na delší čas. Brzy ráno pak vše pozvolna utichlo a po tábořišti se rozhostil klid.

Pokračování příště.

POTLAČ

(*anglicky potlatch*, v jazyce severoamerických indiánů Chinoků „rozdávání, dar“) je typ společenské slavnosti, spojené s rozdáváním nebo ničením darů na západním pobřeží Severní Ameriky. Studium různých druhů potlače hrálo velkou roli v etnologii a antropologii.



„Velký dům“ náčelníka Kwakwaka wakwů postavený v Britské Kolumbii v roce 1953.

Potlače se tradičně slavily u řady kmenů na severozápadním pobřeží USA a v Britské Kolumbii v Kanadě. Nejznámější z nich jsou Kvakiutlové, Haidové, Tlingitové, Pobřežní Sališové, Nutkové a Tsimšianové. Obřad se pořádal venku anebo v „dlouhém domě“ náčelníka, obvykle v zimním období, často při nějaké významné rodinné příležitosti (narození dítěte, svatba, dospělost). Hostitelem je hlava rodiny nebo náčelník, který sezve hosty a zahrnuje je dary, zároveň však očekává, že dary budou oplaceny, buďto přímo nebo na některém z příštích potlačů. Obdarovaný, který by dary neopětoval, se vystavoval posměchu a ztrátě cti. Potlače mohou být skromné, anebo i velmi prestižní a nákladné, která trvaly i několik dní. Součástí slavnosti bývá i hudba, tance a někdy i dramatické představení, při nichž herci v maskách inscenují kmenové mýty.



Indiánská slavnost kolem roku 1900.

(masky, zbraně a zejména měděné destičky či štíty, angl. *coppers*), užitkové předměty jako kanoé, dříví i otroky nebo i právo tančit určitý tanec, zpívat píseň či připojit si ke jménu čestný titul. Při některých potlačích se část darů obětovala zemřelým předkům, a to spálením nebo hozením do moře. U severních kmenů (Kvakiutlové, Haidové) měly některé potlače soupeřivou povahu, kdy šlo hostiteli hlavně o zvýšení prestiže. Hostitel výmluvně vychválil své bohatství a začal jím obdarovávat své hosty. Ti museli s hostitelem držet krok a každý dar vhodně opětovat, jinak jim hrozila ztráta cti. Pokud



připravené dary hostiteli došly dřív než jeho hostům, podle některých popisů začal rozdávat kanoé, otroky nebo i své ženy, případně kanoé rozbíjel a otroky obětoval, což však byl ojedinělý akt zoufalství, nikoli pravidelná složka slavnosti. Po takovém ničení zruinovanému hostiteli nezbyl jiný způsob udržení cti než sebevražda. U jižnějších kmenů (Pobřežní Sališové, Nutkové) byl důraz kladen spíše na upevnění společenství,

nechyběla ovšem snaha o zvýšení vlastní prestiže, jež se zde nezískává okázalým předváděním vlastního bohatství, nýbrž velkorysostí, štědrým a nezištným chováním.

Potlač byl důležitou součástí kultury zámožnějších kmenů. Začátkem 19. století, když do oblasti začali pronikat běloši, přinášeli výměnou za kožešiny laciné průmyslové výrobky (bavlněné přikrývky), takže množství „darů“ nesmírně vzrostlo. Z této doby pochází většina etnografických zpráv o potlačích. Potlače byly v Kanadě zakázány v roce 1884 formou dodatku k Zákonu o Indiánech, ve Spojených státech pak koncem devatenáctého století. Důvodem bylo zejména naléhání misionářů a vyslanců vlády, kteří je považovali za "více než zbytečný zvyk", rozhazovačný, neproduktivní a v rozporu s "civilizovanými" hodnotami. Potlač byl považován za vážnou překážku asimilační politiky a obrácení na křesťanskou víru. Domorodci je však přesto různě slavili, až roku 1951, kdy byl zákaz zrušen a potlače dnes patří k turistickým atrakcím. Rodinného potlače se účastní až stovky lidí a náklady mohou dosáhnout 10.000 USD. Někteří pozorovatelé pokládali potlač především za prostředek redistribuce a bohatství. Jak se později ukázalo, jde spíš o výraz kmenové solidarity, soutěž o prestiž a společenské postavení.

POTLACH

Slovo **potlatch** se do němčiny i do češtiny přepisovalo jako **potlach**. Tak začali nazývat



čeští trampové v první polovině 20. století své srazy v osadách na Sázavě, na Berounce a jinde. V češtině se pak název obvykle vykládal lidovou etymologií jako odvozenina slovesa „tlachat“. Název potlach se používá pro trampské srazy dodnes.



JEŠTĚ JEDNOU AMERIKA

Ahoj,

to místo je opředeno mnohými tajemstvími, já tam vandroval poprvé v roce 1987, prolezli jsme toho taky dost, zvonili na tu kolejnici a zdrhali před stíny VB. Poté jsem tam byl mnohokrát, rád jsem se tam v letních vedrech chodil jako celoživotní plavec koupat. Bylo to díky mému cestování po turistických známkách, sedm let na cestách po ČR. Mořinu jsem nikdy v parném létě nevynechal, spával jsem pak ve stanu na

fotbalovém hřišti u hospody, chlapi co tam chodili na pivo, už mě znali, bylo to fajn období.

Jednou, myslím někdy kolem roku 2000 - 2001 jsem tam nad Velkou Amerikou, na malé skalní římsce asi 8 metrů pode mnou objevil kluka s otevřenou zlomeninou, zachytil se tam nad propastí jako zázrakem. Tahali jsme jej pak se dvěma vojáky, kteří se tam stejnou náhodou jako já objevili. Kluka jsme rozhoupali na dvou svázaných auto lanech a dopravili jej takto mimo propast na strž. Poté jsme oběhli celou Ameriku a tunelem se dostali k vodě. Lom jsme přeplavali, a dostali se až na sprašovou strž, kde jsme klučinu naložili. Musím říct, že skautský způsob spojených rukou funguje tak možná při nošení dítěte. Tohle byl stokilový macek, způsob a jediná možnost jak někoho takového nosit je klacek. Najít klacek na Americe byl vždycky velký problém, nakonec jsme nějaký ohořelý kus sehnali a kluka poponášením, poté přes vodu a tunelem nahoru dostali k autu. Kluci vojáci jej poté vezli do Berouna do špitálu, věnoval jsem mu krom ošetření všechnu vodu na cestu, pak si šel ještě zaplavat. No, malé dobrodružství s hezkým koncem.

Podle mých osobních zkušeností jde o velmi nestabilní oblast, takže je potřeba dávat pozor, nechodit k okrajům propastí, zkrátka nestrkat nos do zbytečných problémů.

GIN

*Pozn.: Na Mořině jsem naposledy vandroval v roce 1963. Mimo jiných s určitým rizikem se dalo projít vápencové lomy Velkou a Malou Ameriku, Mexiko, Malou a Velkou podkovu atd. Co jsem slyšel je toho dnes již dost zavaleno, zazděno, sesulo se a je opatřeno mřížemi. Za mě tam byl i jeden nešťastný trampský smrt'ák. Jó a strašil tam prej Hanz Hagen z vermachtu. **NANUK***

DIVOKÁ JÍZDA - R. D. BLACKMOOR



Tento příběh převyprávěl Grahame

Když mi bylo asi tak patnáct, byl jsem na svůj věk silný a velký. Udělaly to ze mne všechny ty hodiny práce na naší Exmoorské farmě v západní Anglii. Taky jsem si o sobě příliš mnoho myslel. Avšak mé setkání s jediným koněm mě z těch výšin sneslo na zem.

Jednoho tmavého a vlhkého listopadového dne jsem se svou

mladší sestrou Annie vyšel na dvůr podívat se, proč naše kachny dělají povyk. Pěkných pár týdnů už lilo. Řeka, která tekla blízko našeho domu, se vylila z břehů a rozvodnila se. Kačeny byly rozprchlé podél ženoucího se proudu. Civěly do rozvodněné řeky a káchaly jako šílené. Uprostřed vody stál strom. O něj se zachytila vrata, která proud kdesi vyrval z pantů a unášel je sebou. Na vršku vrat balancoval náš starý kačer, otec většiny kachen na farmě, a každou chvíli ho proud mohl smést dolů a odnést.

Annie při pohledu na to, v jakém nebezpečí se ocitl náš milovaný starý pták, vykřikla. Nic se mi na tom nelíbilo, ale začal jsem se brodit divokým proudem. Náhle se na rohu našeho jasanového plotu na druhé straně proudu objevil jezdec. „Hej, ty“, zakřičel, „běž zpátky chlapče. Proud tě odnese jako slámu. Udělám to za tebe!“ Pak tiše promluvil na svou klisnu. Byla mladá a pyšná a měla jahodovou barvu. Zvedla krk, jako kdyby všechno dělala jenom kvůli svému jezdcovi. Elegantními kroky vstoupila do vody. Jezdec ji koleny tisknul boky a pobízel ji kupředu. Zastavila se a udiveně se ohlédla. Potom ale šla dál, dokud jí voda nedosahovala po plece. Klisna potřásala pyskem, jako kdyby pohrdala nebezpečím.

Dravá voda ji pak strhla po proudu kolem vrat. Zatímco se probíjeli vodou, muž v sedle se naklonil kupředu, strhl kačera z vrat a odnášel ho pryč. Ve chvíli byli všichni unášeni proudem. Jezdec, který navíc držel kačera, ležel v sedle a vedl koně do mírné vody. Přistáli kousek od naší kuchyňské zahrádky, kde jsme měli zimní kapustu. Annie a já jsme prolezli živým plotem, abychom poděkovali zachránci. Muž nám neodpověděl, dokud nepromluvil na svého koně. „Srdíčko,“ říkal tiše, „já vím, že bys to mohla přeskočit, ale měl jsem dobrý důvod, proč jsem tě nutil plavat. Skvělá práce, má Winnie.“

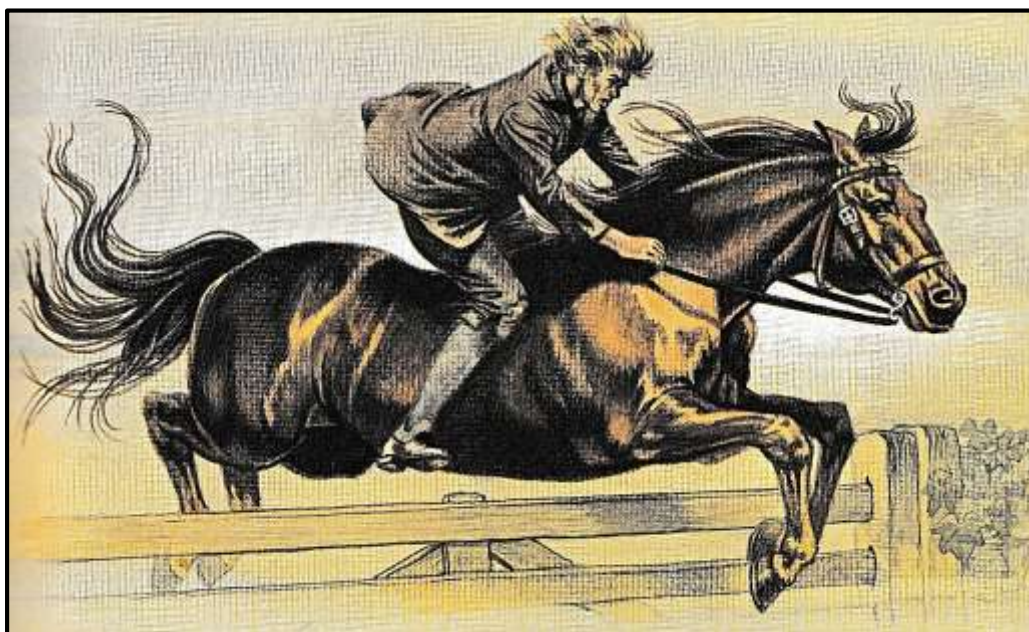
Kousek od nás plácal křídly kačer, střísal ze sebe vodu a kolébal se ke své obdivující rodině. Jezdec sesedl a podíval se na nás. Byl malý, ale pevně stavěný, čilý a vypadal zarudle, s krátkým nosem a pichlavýma modrýma očima. Bylo v něm



cosi veselého. Když se mu však něco znelíbilo, vypadal ostře a přísně jako výstřel z pistole. „No, tak na co hledíš, mladíku?“ zeptal se. „Na vaší klisnu, pane,“ řekl jsem statečně. „Ještě nikdy jsem neviděl takového koně. Můžu se na ní projet?“ „Nikdy se na ní nebudeš smět projet, chlapče. Winnie nenesí nikoho, jen mne. Shodí tě a zabije.“ „Projet se?“ řekl jsem s pohrdáním. „Dokážu jezdit na každém koni na Exmooru. Jen nikdy nepoužívám sedlo. Sundejte je.“ Muž se na mě podíval a usmál se. „Zem je dost měkká na to, abys mohla spadnout,“ řekl po chvíli. „Pojď ven ze zahrady kvůli té kapustě. Mimochodem, jsem bratranec tvé matky, jmenuji se Tom Faggus, jak každý ví. A to je moje mladá klisnička Winnie.“ Jaký blázen jsem byl, že jsem ho nepoznal hned! Tom Faggus byl velkým lapkou. Byl to nejslavnější lupič těch našich končin a proslavil se mnohými loupežnými přepadeními a útekami. Jeho klisna Winnie byla téměř právě tak známá jako její pán. Byl jsem blázen, že jsem na ní chtěl jezdit, ale teď už jsem nemohl couvnout, abych nepřišel o svoji hrdost.

Pan Faggus mrkl na svou klisničku a ona šla za ním, dokud jsme nepřišli na otevřené pole. „Jsi si jistý, chlapče?“ zeptal se mne. „Umí skákat, pane?“ otázal jsem se. „Na tomto břehu potoka je dobrý odraz.“ Pan Faggus se potichu zasmál. „A dobré pády, myslíš. No, tady si nemůžeš moc ublížit. Naše rodina má silné kosti.“ „Nechte mne nasednout,“ řekl jsem vztekle. Tom se na mě tvrdě podíval, potom začal odstrojovat sedlo. Začali se sbíhat muži z farmy, a by viděli, co se děje.

Tom ke klisně měkce promluvil. „Ne příliš tvrdě, moje milá,“ říkal jí. „Nech ho spadnout měkce do větru a bláta.“ Sundal sedlo a já jsem Winnii vyskočil na hřbet. Pobídl jsem klisnu do kroku a potom do klusu. Pohybovala se lehce, jako kdyby měla radost z toho, že na svém hřbetě nese tak lehkou váhu. Ve své nevědomosti jsem si myslel, že ví, že umím jezdit jen trochu a že se o mne bojí. „Hop!“ zakřičel jsem, abych se před ostatními vytáhl. „Ukaž, co je v tobě,“ a zabořil jsem paty do jejích slabin. Tom



Faggus hvízdal. Kůň se vymrštil jako pružina. Cítil jsem jak Winnie vyhodila zadní nohy nad sebe a věděl jsem, že kvůli tomu tam jsem. Nejdřív vyhodila zadek do vzduchu. Narazil jsem nosem na její šíji a začala mi téct krev. Potom zapřela přední nohy do bahna a zadní

vykopla do nebe. Zjistila, že se jí držím jako klíště a dala se se mnou do běhu. Unášela mě rychleji, než jsem kdy předtím jel. Mířila přímo ke kamenné zdi. „Přeskoč ji, Johne!“ křičela má sestra. V poslední chvíli se klisna rychlostí světla otočila, byli jsme tak blízko zdi, že jsem si o ní odřel kolena. „K čertu!“ vykřikl jsem, protože jsem měl roztržené kalhoty, „jestli mě zabiješ, zemřeš se mnou!“

Když Winie přeskočila vrátka, cvakla mi slova mezi zuby. Proběhla živým plotem a zamířila na zaplavená luka. Visel jsem jí na krku a přál si, abych se nebyl nikdy narodil. Zdálo se, že jsme rychlejší než vítr a že svým úprkem rozeženeme mraky. Všechno, co jsem v té rychlosti viděl, byly záblesky koňských plecí a hřívý, podobné stromům v bouři. Cítil jsem, jak pod námi ubíhá země a vítr letí kolem nás. Ztrácel jsem a popadal dech. Modlil jsem se k Bohu a litoval jsem, že to činím tak pozdě. Všechno uhánělo, zatím já jsem visel na Winniiních plecích. Zarýval jsem se do nich špičkami prstů a nehty, ale byl jsem hrdý, že se tak dlouho držím, ačkoliv už jsem si byl jist, že dostanu výprask. Rozzuřená, že mne ještě cítí, přeskočila široký proud vody tam a zpátky, dokud ve mně zůstal ještě nějaký dech. Větve stromů mi hvízdaly kolem pusy a trny ze křoví mi rozdrásaly ruce a ramena. Přemýšlel jsem nad tím, že to vzdám a potichu zemřu na zemi. Náhle se od domu ozvalo pronikavé hvízdnutí. Klisna se zastavila, jako když střelí. Potom se rychle otočila k domovu. Byla lehká a tichá jako vlaštovka. Nikdy předtím se mi nezdálo tak lehkém a hladkém pohybu. Opět jsem se napřímil, ale ztratil jsem všechnu sílu a nebyl čas na to, abych ji obnovil. Nakonec, když klisna přistála jako ptáček u našich vrat, skácel jsem se do bahna.

„Dobrá práce, chlapče,“ řekl pan Faggus, když se všichni seběhli okolo mne. „Nemyslel jsem si, že vydržíš tak dlouho.“ „Udržel bych se mnohem déle, pane, kdyby její boky nebyly tak vlhké. Byla příliš kluzká.“ „Máš pravdu, chlapče, už jich hodně uklouzlo,“ řekl lapka se smíchem. „Nezlob se, že se směju Johne. Winnie je můj miláček, největší ze všech. Nikdo kromě mne nesmí rajtovat mou Winnie.“



ZIMNÍ PŘECHOD BROUMSKÝCH STĚN

24. 2. 2018

SOBOTA

Saša musí brzy vstávat, sedm hodin ráno to je na ní hodně brzo. Zabalíme sebou něco do žaludku, venku lehce propadává sníh, ale na Hvězdu to máme půl hodiny jízdy. Z parkoviště k chatě už



je to jenom kousek. Takabayáci zrovna lezou ze spacáků, tak hodíme na chvíli řeč s Vrabčákem. Hospoda je ještě zavřená a tak jdu udělat pár snímků, než ostatní nadělají stopy v čerstvě napadaném sněhu. Mezitím otevřeli a horký čaj a polívka přijdou opravdu k chuti. Místo v deset se vyráží skoro v jedenáct, ale nikomu to nevadí, některé úseky jsou zamrzlé a na nich čerstvě napadlý sníh je činí skoro nebezpečnými, ale s tím poutník zimními skalami musí počítat, ten zážitek za to stojí. Bucina se nevelkou skupinou tělesně zdatnějších pokračuje skalami, my ostatní se stáčíme dolů do Hlavňova po



cyklostezce. No nevím, ale byl to docela náročný sestup pěšky, na kole si to vůbec nedovedu představit. Sejdeme se zase v útulné hospůdce U rybníka, najednou tam bylo trochu těsně. Trochu si odpočineme po

náročném pochodu a hlavně taky něco tekutého i pevnějšího do žaludku, než se trochu ohřejeme, abychom zvládli poslední úsek. Zrovna začíná hokej s Kanadou a tak část zůstala sledovat zápas. My ostatní vyrážíme do zimy a větru. Čekají nás 2 km táhlého stoupání po silnici, otevřenou plání. Nahoře na Hvězdě jsme tak zmrzlí, že si hned dáváme grog na zahřátí. Hvězda je krásná horská chata v alpském stylu, ale hala je tak vysoká, že je v ní docela chladno. Věvodí jí krásný velký krb, před kterým si vždy někdo nahříval záda. Bylo to jediné teplé místo v celé hale. Původně jsme počítali, že se budeme vracet až v noci, ale kromě stolu Tacabay se moc nehrálo. V sedm večer už jsme oba byli tak vystydli, že jsme se rozloučili a jeli domů. **Ahoj Kantor.**

KAPLE PANNY MARIE

Na hřebeni Broumovských stěn byla v letech 1732 – 33 postavena kaple Panny Marie podle projektu Kiliána Ignáce Dientzenhofera. Již v roce 1670 nechal opat Tomáš Sartorius na jejím místě vztyčit dřevěný kříž s pozlacenou plechovou hvězdou, která byla původně na věži Broumovského kláštera, zničené při požáru roku 1664. Také kaple samotná má půdorys pěticípé hvězdy. Stavba z tesaného pískovce svou krásnou polohou dominuje širokému okolí. Je přístupná přes klenutý most, vedoucí přes cestu ve skalní rozsedlině. Okolí kaple je upraveno na vyhlídkovou terasu, odkud se nabízí nádherný pohled na celou Broumovskou kotlinu. V roce 1786 byla kaple z nařízení císaře Josefa II. zrušena, prodána a určená k rozbourání. Nový majitel strhl střechu, odvezl oltáře a lavice a zbytek stavby chátral až do poloviny 19. století, kdy polorozbořenou kapli koupil opat Jan Nepomuk Rotter. Ten jí nechal opravit a roku 1855 byla kaple Panny Marie znovu slavnostně vysvěcena. Zároveň byla nedaleko vybudována hospoda v alpském stylu s klenutými sklepy vysekanými ve skále a díky tehdy rychle se rozvíjející turistice se hřeben Broumovských stěn brzy stal vyhledávaným cílem výletů. Každoročně se zde, na svátek Panny Marie Sněžné (5. srpna) koná tradiční Hvězdenská pouť.



ŠUMAVSKÁ ZASTAVENÍ ANEB VZPOMÍNKY Z MINULÉHO STOLETÍ



PŘÍBĚH TŘETÍ

VE VLAKU

Na nebi vybledla poslední hvězda a les se počal pomalu probouzet. Rozespale jsem rozfoukala poslední žhavé uhlíky v ohništi, přiložila a postavila ešus s vodou. Než jsem se vrátila od potoka z ranní hygieny, voda se vařila...

Seděli jsme na spacácích, každý s celtou přehozenou přes ramena a s hrnkem kafe v rukách. Já s Bóžou jsme si zapálili první ranní cigárko a Tony se rozkašlal. Klasická dělba práce. „Tak co, přesuneme se dneska tím vlakem?“ optala jsem se. Odpovědí mi bylo dvojitě souhlasné kývání. „Pak ale musíme tak za půl hodiny jít, abychom ten vlak stihli.“ dodala jsem úplně zbytečně. Kluci totiž vyskočili jako kamzíci a než jsem si zavázala kanady, měli

zabaleno, a než jsem si zabalila já, pečlivě uhasili a zamaskovali ohniště. Svítalo.

Šedivé ráno, šedé nástupiště, zašedlé venkovské nádraží. Nastoupili jsme do posledního (ze všech dvou) vagónu. Usadili jsme se na dlouhé lavici a usárny hodili do sítí nad námi. Na peróně se ozval hvizd píšťalky. Motorák se kývavě rozjel. Začala jsem dřímat...

„Mámo, Mámo!“ Vyděšeně jsem se probrala a nechápavě zírala na Tonyho a Bóžu. Klečeli přede mnou s rukama sepjatýma. „Jste se zbláznili nebo co?“, zareagovala jsem. „Ne, Maminko“, odvětil Bóža a řádně nahlas pokračoval: „Prosím, kousíček chleba, jenom kousíček suchého chleba mi dej.“ Tony též pozvedl sepjaté ruce do výše očí a začal drmolit: „Prosím, prosím, mně taky. Jenom suchej chleba, vodu mám.“ Vagónem to zašumělo. Tony zjistil, že má početné publikum. Než jsem stačila říct, že chleba je přece ve žracáku a že si jej klidně mohli vzít, stal se pro něj železniční vagón „prkny, která znamenají svět“. „Máme velký hlad, často máme velký hlad a dneska jsme zase ještě vůbec nic nejedli a prosím, Maminečko, na kolenou tě prosím, nedávej nás do děcáku.“ Tony začal vzlykat a naříkat, ba i slza mu ukápla. Jeho

výkon by určitě ocenilo i vyprodané Národní divadlo. Bóža se nedal zahanbit a okamžitě se přidal. Chytil se mě pod kolena a srdceryvně začal slibovat: „Maminko, já už budu hodnej. Jíst budu málo, maso nemusím mít ani v neděli, boty budu bez odmlouvání čistit, dříví štípat, vodu nosit. Jenom si mě, prosím tě nech. Já nechci do děcáku, já nechci! Já chci zůstat s tebou a s bratrem.“

Osazenstvo vagónu bylo auť! Tatam byla ranní ospalost cestujících! Všichni zpozorněli a mnozí vstávali ze svých míst, aby jim nic neušlo. Dvě statné ženy středního věku začaly ve svých kabelkách, pro „ty chudinky chlapce“ hledat svačinu. Trojice postarších mužů si nade mnou znechuceně odplivla: „No, hlavně, že má klobouk a náušnice, ale aby dala hochům najíst, to ne!“ Jakási intelektuálka v silných brýlích si mne převelice zkoumavě prohlížela, pak se otočila na svou kolegyni a pravila: „Vypadá velice mladě, v kolika letech je asi porodila?? Pak se nemůžeme divit, že si s jejich výchovou neví rady, a že jí jsou ti hoši na obtíž! Fuj!! Stydět by se měla, fuchtle jedna!!!“ Zřejmě bezdětný manželský pár se začal nahlas dohadovat o možné adopci, neboť ti ubozí chlapci „vypadají tak rozumně, slušně a dospěle“....

Cestující i průvodčí se shlukli kolem nás. Teď už z toho nešlo vycouvat, všichni to brali absolutně vážně a zřejmě by nás vynesli v zubech, kdyby to „prasklo“. Nezbylo mi nic jiného, než tu hru hrát taky. Začala jsem tedy kluky uklidňovat, že si o tom ještě promluvíme, a že si aspoň jednoho z nich nechám. Dav cestujících mne skoro začal lynčovat. Nakonec jsem musela slíbit, že si s „jejich otci“ promluvíme o alimentech a nechám si je oba a ani jeden z nich do děcáku nepůjde. Kluci se na všechny kolem mile usmívali a způsobně děkovali. Nejradši bych je roztrhla vejpůl! V tom mumraji jsme ani nezaznamenali, kdy do vlaku nastoupila ozbrojená tříčlenná pohraniční hlídka se psem a vysílačkou. „Asi někoho hledají“, prohlásil muž z té trojice, která mi zkritizovala stetsona a náušnice. Pak pokračoval: „ A vůbec mají nějaké „manévry“. Už třetí den jsou všude.“ Na příští stanici jsme vystupovali. Pes, vysílačka, dva samopaly a trojice pohraničnicků taky. V tu chvíli by mne ani ve snu nenapadlo, že ty „manévry“ jsou kvůli nám...

T. S. MÁMA- SEVER



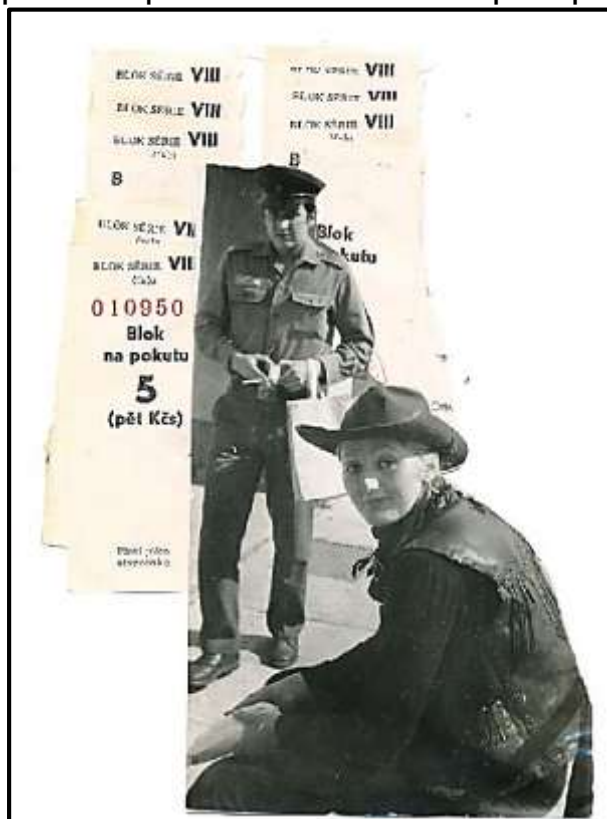
PŘÍBĚH ČTVRTÝ

INTERMEZZO

Stmívalo se. Nádherný, drsný a civilizací nepodepsaný kus naší země. Mohutné staleté stromy, prudký skalnatý sráz, z jehož dna se ozývalo klokotání vody. Vltava. Jeden z jejích pramenů. V uších mi začala znít Smetanova symfonie... Nabrala jsem vodu do felín a doslova po čtyřech jsem lezla vzhůru, tak do tří čtvrtin srázu, kde byl krásný plácek na spaní. Dnešní večer jsme se totiž obzvlášť „dobře zašili“, i malé ohniště jsme měli hodně hluboko mezi kameny, aby ani náhodný kolemjdoucí na cca dva kilometry vzdálené cestě nemohl zahlédnout oheň. Byli jsme už blízko (anebo možná i v něm) pohraničního pásma a rozhodně jsme nechtěli žádné „problémy“. A také pohraničníci asi mají nějaké „pochodáky“ navíc nebo co. Nechtěli jsme jim překážet! Vždyť i po té cestě, co jsme chvíli šli, jezdili pořád v autě sem a tam. Nu, stačilo pár „nábližek“ terénem a měli jsme klid. Zítra už půjdeme spořádaně po cestě rovnou do Horní Vltavice, ale dnešní večer se srdce trampů bude ještě radovat „ve stínu divokých skal“...

Jsme na cestě. Všude cedule s nápisy **POHRANIČNÍ PÁSMO** a **ZÁKAZ VSTUPU**. Bylo pomalu jedenáct hodin, když jsme shodili ze zad bágly před hospůdkou v Horní Vltavici. Žádná přílišná vlídnost. Vypili jsme kafe a vypadli. Po cestě jsme došli jakoby o „patro výš“ a usadili se mezi stromy za ohybem cesty na cigárko a poradu, když před hospodou zastavilo auto plné pohraničníků. Vojíní zůstali venku a „šarže“ zamířili

do lokálu. „Á, v kasárnách mají zřejmě šunkofleky, tak velitel jde obědvat“, prohodila jsem. Sklonili jsme se nad mapu. Nejlepší bude, když se přesuneme na Kvildu, dohodli jsme se. Ještě chvíli jsme putovali společně, pak už to šlo jen po asfaltce. A s myšlenkou autostopu jsme se rozdělili ...



KONEC LEGRACE

První jsem na Kvildu dorazila já. Ušla jsem sotva pět kilometrů a svezli mne dřevaři. V nehezkém betonovém obchodě, určité postaveném v „Akci Z“, jsem nakoupila. Asi za hodinu se objevil Tony. Polovinu cesty se také vezl. Na oslavu ze shledání jsme vypili dva litry mléka a rozdělili si úkoly. Tony zůstal po

domluvě čekat u kostela a já se vypravila na místní vojenskou posádku. Naivně jsem si myslela, že když si rozumně promluví s velitelem a vysvětlím mu, že fakt nechceme překročit Státní hranici, že tudy jen procházíme na své „dovolené“, bude vše v pořádku. Velitel mne sice k audienci nepřijal, ale vyřídila jsem to s nějakým jeho zástupcem. Mezitím přišel i Bóža. Celou cestu po svých. Žádné další auto už nejelo.

Ke kostelu, kde bylo i malé hřiště, přišel pohraničník základák. Modrooký vyplašený klučina. Vypadal, jak když se nás bojí. Má prý zkontrolovat doklady nás všech. Nechali jsme ho splnit úkol. Když zjistil, že jsme ze severu, zajásal. Byl totiž od Doks. Usadil se a povídal a povídal.... Z posádky přišel druhý pohraničník. Sepsul toho prvního, opět nám zkontroloval doklady a usadil se též. Nutně potřeboval vědět, co je nového v Novém Boru. Svět je malý. Teprve třetí „vyslanec“, tentokrát už s „frčkami na ramenou“, zjednal ten „správný pořádek“. Sjel je tak, že mi těch dvou klučinů bylo neskutečně líto. To už se kolem nás shromáždila i místní děcka. Představovali jsme pro ně nevídanou atrakci. Vždyť v obci byl jen Pionýr a Mladý ochránce hranic. Nabídli nám spaní ve své „chatě“. Byla to z prkýnek od zeleniny stlučená boudička a u ní ohniště, vše asi 200 metrů za kostelem na okraji lesíka. V „chatě“ byl sice nezřízený bordel, ale taky, pečlivě uložené, Foglarovi Rychlé Šípy. „Budeme si před spaním číst“, blesklo mi hlavou.

Z kasáren přijela „tříčlenná delegace“. Kde prý budeme spát. Dohodli jsme se s nimi, že zůstaneme u té boudy a ráno, než budeme odcházet, zajdeme se ještě zahlásit na posádku. Děcka kolem nás pobíhala, asi tři chlapci tak kolem deseti let věku si běželi domů pro buřty a deku, že budou tábořit s námi a ostatní se usadili kolem Bóži. Nutně potřebovali zahrát „Na Okoř je cesta“ a „Černý muž pod bičem otrokáře žil“... Šla jsem si rozbalit a ustlat asi deset metrů za boudu. Vyčistila jsem ohniště, rozdělala oheň a chystala se klukům uvařit pořádnou večeři. Tony se mezitím proběhl s míčem a chumlem děcek po hřišti. Sotva jsem usmažila cibulku, dolehl ke mně hluk přijíždějících aut, křik a štěkot. Děti byly poslány domů a my OBKLÍČENI. „Tak už vás máme!! Už jsme vás dostali!! Nám neuniknete!! Sledujeme vás!! Jestli jste si v tom vlaku mysleli, že nám utečete, tak to jste se tedy šeredně mýlili!! My o vás víme!! Doklady! Všechno z kapes! Stát! Ruce nahoru! Prohledat! Rozbalit! Zabalit! Rozbalit! Stát! Ruce nahoru!“ Řev, nadávky, urážky, občas nějaký kopanec. Chvilí jsem zírala jak čerstvě vyoraná myš, pak mi to ale v hlavě začalo do sebe všechno zapadat. Pokusila jsem se s tím nadutým, vyžraným a ambiciózním nadporučíkem, který si „děsně honil triko“, o diskuzi. Bóža a Tony, na rozdíl ode mne, mlčeli a odpovídali jen, když byli přímo tázáni. Oba se mi pokoušeli naznačit, ať jsem radši ticho a nechám ho vyřvat. Jenže, to já ne! Nevím, co to do mě vjelo, ale nad absurdností této situace se mi najednou chtělo smát i brečet zároveň. Úplně jsem zapoměla na fakt, že blbci nic nevysvětlíš, a už vůbec ne s humorem. Takže, když se mne ten idiot zeptal, jak jsem plánovala a připravovala nelegální opuštění

republiky, odpověděla jsem, inspirována Šimkem a Grossmannem, „že mám pod kůží břicha zašity tři cigarety, v podpaží půlku chleba a včera jsem povídala něco o Rakousku...“ Podělala jsem to. Vysílačkou přivolali zamřížovaného antona a další posily. Legrace skončila.

Za kostel přijelo osobní auto. Vystoupil muž, rozhodně přes padesát, v kapitánské uniformě. Pohledem zhodnotil situaci a začal „krotit vášně“. Pak chvíli diskutoval s tím nadporučíkem, aby si nás poté jednotlivě volal opodál k „výslechu“. S Bóžou a Tonym mluvil asi deset minut. Přišla jsem na řadu já. Poodstoupili jsme ještě dál. Byl to „starej fronták“. Muž, který svou zemi, ne politiku, opravdu miloval a ve válce za ni bojoval. Povídali jsme si asi půl hodiny. Všechno jsme si vysvětlili. Pohladil mne po tváři, utřel si zpoceně čelo a pravil: „Děvče, co tě to napadlo, odporovat tomu pitomci! Ani nevíš, jak má „dlouhé prsty“, hovado jedno! Co já teď s tím. On vás chce vážně zavřít! Mám rok do důchodu a taky dceru, jen o něco mladší, než jsi ty, teď po prázdninách má nastoupit na medicínu. Nechci jí zkazit život. Pochop mě, prosím.“

Přivlekli mne k přistavenému antonu. Z obou stran na mne mířily samopaly. Bóžu s Tonym drželi opodál. Kapitán stále diskutoval se řvoucím nadporučíkem. Přistoupili vyřknout verdikt. Nadutý nadporučík se obrátil na Bóžu a Tonyho. „Vy dva můžete odejít. Sbalte se a vypadněte, až už vás tady nevidím!“ Pak se otočil ke mně: „Ji naložte do vozidla! Bude zadržena za maření výkonu služby pohraniční stráže a za pokus nelegálního opuštění republiky ve fázi přípravy!“ Podívala jsem se na kapitána. Naklonil se ke mně a zašeptal: „Víc jsem udělat nemohl, je mi to líto.“ Šprajcla jsem se před dveřmi auta. „Mám tu věci. Chci je s sebou!“ Tony s Bóžou mi fofrem dobabalili usárnu, drobnosti nacpali do „áčka“ a i se žracákem na mne vše navěsili. Pak se zkroušeným pohledem se u nadporučíka pokusili za mne ještě jednou orodovat. Zbytečně. Vychutnával si mne. Vojáci mě začali cpát do auta. Bóža se ještě velice slušně zeptal. Kam mne vezou. Bylo mu sděleno, že mu do toho nic není. V tu chvíli se stalo něco neskutečného. S bágla na zádech se z jedné strany Bóža, a z druhé Tony, začali vehementně cpát do auta. „Když chcete zavřít ji, musíte zavřít i nás! My chceme taky zavřít! Musíte nás taky zavřít! Na vandr jsme vyjeli všichni tři společně, buď se z něj společně vrátíme, nebo jedeme do kriminálu taky! My ji s vámi samotnou nepustíme! Bůh ví, co byste jí cestou udělali, nebo co by se jí, jako ženský, mohlo cestou stát! Anebo by se vám taky mohla „ztratit“ a už ji nikdy nikdo nenajde, co? Tak to teda ne! My na ni musíme dávat pozor! My svou kamarádku nepustíme! Jedeme taky!!!“ hulákali jeden před druhého. Asi čtyřikrát nebo pětkrát střídavě odervali od auta vzpouzejícího se Bóžu a neméně se vzpouzejícího Tonyho, ale kluci se jim tam vždy znovu nacpali zpět. Zatímco je tahali z auta, mne cpali do auta. Půlka Kvildy už byla na nohou! Kapitán si sundal čepici, otřel čelo a zařval: „Tak dost! Vyhodte je všechny! Na mou zodpovědnost!“ Pak se obrátil k nám: „Tady už nezůstanete. Spát si dojděte do veřejného campu na Antígl! Do svítání to stihnete! A

vy, nadporučíku mi ručíte za to, že tam dojdou!“ S respektem jsem se podívala na kapitána. Věděla jsem, co riskuje. S obdivem a vděčností jsem se otočila na Bóžu a Tonyho. Věděli, kdy mají mlčet a kdy mluvit a jednat. Nemohla jsem si přát lepší parťáky. „Kluci, děkuju“, zašeptala jsem. „To je přece samozřejmost“, odvětili oba. „Ty bys to pro nás udělala taky“, dodali. „No, nevím. Mne by to totiž nenapadlo. Já bych asi začala shánět advokáta...“

Vydali jsme se na cestu. Nad hlavou nám v pravidelných obloucích létal vrtulník, za zády jel Gazík plný pohraničnicků. Občas nám téměř najížděl na nohy, pak nás předjel, zastavil a čekal, až dojdeme. Párkrát se v okénku objevila samolibá tvář nadporučíka. Občas na nás s nataženým prostředníčkem a ukazovákem dělal „pif, paf“ a „ratatata“. Občas si pohrával se skutečnou pistolí. Evidentně se bavil. Hnali nás po silnici na Antígl jako kovbojové dobytek přes pláň. Šli jsme už asi dvě hodiny. Setmělo se. Vrtulník odvolali a osazenstvo Gazu se jelo zřejmě do kasáren občerstvit nebo vyměnit. Dali jsme si pauzu. Tma už byla jako v ranci.

„Jsem hrozně unavená. Budou nás takhle hnát až na Antígl? Mě už to nebaví!“ posteskla jsem si. Bóža se taky přidal. „Kdyby si to aspoň ten blbec tak neužíval!“ Tony dodal: „A necháme si to líbit?“ Bóža si přisadil: „Taky by měl někdo sjezdit jeho, ne?“ Bylo rozhodnuto!! Přeskočili jsme pangejt a prudce odbočili do lesa. Uslyšeli jsme hluk přijíždějícího auta. Zalehli jsme. Neviděli nás. Než se otočí a pojedou zpátky, máme pár minut času. Proklouzli jsme hlouběji do lesa. Gazík se otočil ještě dvakrát. Vždy, když projížděl okolo, jsme zalehli a v mezidobí pokračovali hlouběji a hlouběji do lesa. Pojednou začal les řídnout a půda pod nohama se začala lehce houpat. Občas jsme se zabořili do bláta. Šli jsme dál. Když už jsme se bořili do bahna v jednom kuse a stále hlouběji, konečně jsme opatrně rozsvítili baterku. Stáli jsme na malém ostrůvku vedle pokřivené břízky uprostřed slatě. Kolem nás jen bublající a vše pohlcující bažina. Rašeliniště! Jeden špatný krok a možná z nás za deset tisíc let bude kvalitní černé uhlí! Objali jsme se. Tony si vyndal sušenku. „Jestli se tu mám utopit, tak aspoň ne úplně hladovej! Chcete taky?“ Zavrtěli jsme hlavou. Bóža vyndal cigarety: „Mámo, vezmi si. Třeba je to naše poslední cigáro!“ Zapálili jsme si. Nad hlavou nám svítil srpek měsíce, a kam oko dohlédlo, zářily hvězdy. „Přece to nebudou poslední hvězdy v našem životě“, pomyslela jsem si. Ale jistá jsem si nebyla...

T. S. MÁMA – SEVER

(Pokračování v příštím čísle.)



Z TRAMPSKÝCH PLACEK



ČEŠTÍ TRAMPOVÉ V AMERICĚ

Ahoj kamarádi,

posílám termín vysílání dokumentu **Čeští trampové**

v Americe. Premiéra **úterý 26. června 2018, program**

ČT2, 21.00 hod. letního středoevropského času. Reprízy **středa 27. 6. na**

ČT2, 16.20 hod. a na stejném programu **sobota 30. 6. 2018, 01:10 hod.**

LSEČ. Současně bude na internetu víc o tomto dokumentu na stránkách České televize, pravděpodobně také dokument sám. Rozhodně se po odvysílání určitě objeví aktivitou kamarádů na mnoha internetových stránkách tramských osad různé diskuze. Budeme na vysílání upozorňovat, neboli jak se dnes v

branži říká "poutat", v Music Open. Buďte tak hodní, řekněte to nebo přepošlete dalším kamarádům, zvláště těm, kteří se natáčení zúčastnili. Děkuji.

MRAZIVÝ VÍKEND

My čekali jaro a zatím přišel mráz...

Jsme si říkaly, že se ty televizní rosničky mohou taky mýlit, a tak jsme vyrazili do předjarního mrazu na Roverky. Sraz jsme měli s partou na Blížákách v hospodě u kostela, kde nám Renča Harmonika domluvila zázemí. Do hospody jsme přicházeli postupně, až jsme krásně zaplnili sálek s kulečníkem. Samozřejmě jsme po chvilce vybalili nástroje a začali jamovat, Dědeček později v nočních hodinách prohlásil, že



děláme sóla! Dost dobře se nám hrálo i zpívalo, prostě zábava byla tradičně v kamarádském duchu. O občerstvení se nám postaral Surovec, protože dovezl chlebíčky a jitrnice a šenkýřka nenamítala, abychom zde jedli, protože do mrazu se nikomu nechtělo, tam chodili jen kuřáci /Američani/ v čele s Dědkem, který tyto kuřácké expedice do

mrazu organizoval. Hráli jsme dlouho přes půlnoc. Holky šly pak spát do jednoho hospodského pokojíku a my muži ošlehaní větrem z nedalekých plání jsme šli na velký hospodářský dvůr pod přístřešek. Musím podotknout, že se našli i tací, kteří pod vedením Surovce vyrazili do tmy do jeskyně Srdce dobré party. Ještě než jsme zalezli do spacáků, tak jsme šenkýřce slíbili, že na dvoře nebudeme dělat bordel, protože jinak vzbudíme psy a ti vzbudí celou vesnici. Slib jsme potvrdili vypitím místních zásob TULLAMORE. Šenkýřka nás taky přemlouvala, ať jdeme spát do uzavřeného průjezdu, kde je přeci jenom tepleji. Nechtěli jsme si udělat ostudu, později jsme v tom mrazu čekali, kdo tam první vyrazí, abychom se mu mohli smát a vyrazit za ním! Jinak jsme ulehli v pořádku a v klidu. Šenkýřka při úklidu hospody prej někoho přikryla, někoho pohladila a někdo dostal i pusku na dobrou noc, to my ale nevěděli, protože jsme hned usnuli, fakt byla pěkná kosa. Psi začali štěkat, ale naštěstí se asi po hodině uklidnili, asi jim byla zima a zalezli do pelechu.



Úderem čtvrté hodiny ranní, kdy teplota dosahovala -16, jsem zjistil, že mě trochu mrznou palce u nohou, začal vyzvánět Kardeho budík, který ho budil do práce a vůbec ho nezajímalo, že je sobota a Karde má volno. Budík vzbudil psy, ti svým velmi hlasitým štěkotem vzbudili krůty, které svým velmi hlasitým hudrováním vzbudily husy, které svým velmi hlasitým táhlým kejháním



šenkýřce slíbili, že na dvoře nebudeme dělat bordel, protože jinak vzbudíme psy a ti vzbudí celou vesnici. Slib jsme potvrdili vypitím místních zásob TULLAMORE. Šenkýřka nás taky přemlouvala, ať jdeme spát do uzavřeného průjezdu, kde je přeci jenom tepleji. Nechtěli jsme si udělat ostudu, později jsme v tom mrazu čekali, kdo tam první vyrazí, abychom se mu mohli smát a vyrazit za ním! Jinak jsme ulehli v pořádku a v klidu. Šenkýřka při úklidu hospody prej někoho přikryla, někoho pohladila a někdo dostal i pusku na dobrou noc, to my ale nevěděli, protože jsme hned usnuli, fakt byla pěkná kosa. Psi začali štěkat, ale naštěstí se asi po hodině uklidnili, asi jim byla zima a zalezli do pelechu.





vzbudily slepice, které svým velmi hlasitým kdákáním a kokrháním vzbudily holuby. Prostě velký selský dvůr zalitý mrazem ožil a samozřejmě vzbudil i nás! Karde v klidu spal, toho nevzbudilo nic! Prostě jsme se začali chechtat a kašlali na noční klid. Naštěstí jsme vesnici nevzbudili!

Asi okolo sedmé vyrazil Voko do obchodu na grog. Vypadal jako běželec od Stalingradu. My ze spacáků pozorovali šukajícího kohouta, který machroval před pávem, který měl nádherně rozvinutý ocas. Čerstvě probuzený Karde pak vyprávěl, že měl v noci sen, jak někdo spadl z lavice do bedýnek a následně zjistil, že to byl o sám! Uvařili jsme si kávu a společně i s holkami posnídali v průjezdu, kde fakt bylo tepleji. Voko přišel s informací, že v obchodech obchodují vietnamci a ti mu prodali jen plastového panáka rumu. Při snídani jsme zabalili a vyrazili mrazivou vesnicí na Hřídělík, kde jsem byl naposledy v 80. letech s Fredákem a Danym.



Hřídělík jsme našli a řádně ho prolezli, Anička dokonce musela zachraňovat naší Kájušku, která slezla po schodech, které nikam nevedou. Naštěstí se záchranná mise zdařila a Kájuška pak koukala tak, jak to umí jen ona sama! Z Hřídělíku jsme vyrazili do Jeskyně za ostatními. Právě snídali u velmi skromného ohničku a Surovec spal. Pokecali jsme a hlavně jsme vyprávěli náš noční příběh. Oheň hořel, jako že nehořel a do nás se dávala pomalu zima, a tak jsme vyrazili do okolí na dřevo. Člověk by ani nevěřil, jak byl okolní les nádherně uklizen. No přesto jsme nějaké dřevo natahali. Holky se mezitím rozhodly, že mají mrazu dost a pojedou domů. S Kardem jsme rozhodli, že je doprovodíme na vlak. Karde chtěl kakat někde v teple a já si chtěl zkontrolovat holky, že opravdu odjely. Mezitím někteří vyrazili na patnáctikilometrovou pouť po kempech Roverek. Holky odjely a my v hospodě pojali rozhodnutí, že



se sem asi vrátíme, protože máme peníze. V jeskyni při pohledu na písčité lože padlo naše rozhodnutí definitivně. Přidal se i Dědek, který se těšil na sóla a Kantoři, kteří pak v noci odjeli do Krkonoš. Šenkýřka Blanka, když nás uviděla, tak měla velkou radost, protože se jí



naše hraní líbilo. Během večera ještě dorazil Pavel, který byl ta tůře po kempech a který měl peníze, které se rozhodl investovat do piva, které má moc rád. Opět jsme hráli přes půlnoc a spát jsme šli do již zmiňovaného průjezdu, abychom náhodou zase nevzbudili psy, že jo...

Ahoj Cipajs.



POZDRAV OD KAMARÁDŮ Z AUSTRÁLIE



Od kamarádů z Austrálie, kteří se pomalu chystají na Velikonoce na Bombalu na svůj 49. potlach, přišel „letní“ pozdrav.



NO.17 MUZICÍROVÁNÍ

ANEK KDYŽ NÁŠ TÁTA HRÁL!

Tak jsme si mysleli, že mrazivým víkendem půjde už zima do prdelky na fialky a velmi jsme se mylili!

V pořadí již 17 muzicírování na ranči, které je věnováno našim tátům, když ještě hráli, jsme udělali opět výjezdní, tentokrát jsme vyrazili do míst dětství kamaráda Surovce do Úštěku. Cestou nám začalo sněžit, no nějak jsme to nekomentovali, protože jsme si řekli, že zima přeci skončila před čtrnácti dny těmi mrazy. V hospodě Pod podloubím už čekal Surovec, který nás hned odvedl do místního Domu dětí a mládeže, kde jsme se ubytovali. Karde si velmi pochvaloval tento „převis“.



V hospodě se nás selo docela dost a s místními jsme ji zaplnili celou. Pepa nás opět občerstvil velmi chutnými pochutinami a my na oplátku hned začali hrát. Trochu jsme museli zabrat v tom hospodském

rachotu, ale dali jsme to a dobře si zahráli. Okolo půlnoci jsme jamování skončili tradičně „Banjem z Mlžných hor“. Jaké bylo naše překvapení, že venku je plno sněhu a mrzne. Ještě, že pod naším převisem bylo teplo, a tak jsme ještě před ulehnutím trochu pokecali, protože přišel i myslivec.



Ráno po snídani jsme vyrazili do lesů, kopců a plání. Za městem jsme prolezli pěknou jeskyni, kterých tu je okolo víc, než dost. Křupavým sněhem jsme pak vystoupali lesem až na parkovité nad Helfemburkem a po pláních, kde to mrazivě fičelo, došli na Skalní ranč, kde nás čekal Kačer a vyhrátá bouda. Tady jsme dali kávu a holky opekly v kamnech buřty. Potom jsme vyrazili na pláň. Za větru v půlce Anička zjistila, že na ranči nechala svou trampskou kabelku, a tak jsme se museli vrátit. Potom jsme se dostali přes pláň k opuštěným chajdám a pomalu se vrátili do Úštěku, kde jsme navštívili velice pěknou cukrárnu. Tady dokonce Dědek nabídl cukrárce společné zpopelnění, protože je prej na to sleva...



Večer jsme tentokrát zůstali na našem „převisu“. Peníze jsme měli, ale tentokrát se nám do hospody fakt nechtělo, a tak jsme si nakoupili nějaké zásoby a pak dělali sóla na baráčku. Opět krásný večer, hráli jsme a hlavně se hodně nasmáli, hlavně když se do místnosti vřítela Anička v lyžařské kombinéze, já dokonce i lekl! Určitě jsme si smíchem prodloužili o nějaký ten pátek náš život. **Ahoj Cipajs.**



T.O. SEVERNÍ HVĚZDA
OSLAVÍ SVOU ZLETILOST
6.- 8. 4. 2018 NA OSADĚ
PÁTEK - POTLACH
SOBOTA - HRY
RÝŽOVÁNÍ ZLATA
NA KRIPL KRÍKU
OBČERSTVENÍ PO CELOU DOBU ZAJIŠTĚNO




Kamarádi, zveme vás do Polomených hor na náš 18. potlach, který je tradičně spojený s rýžováním zlata na Kripl Kríku, kde určitě nikdo nezbohatne! Ahoj Dědek.

8. TRAMPSKÝ KOTLÍK
21. 4. 2018



MLÝNY U KYTLICE
ZA HOSPODOU



Vzpomínka na Svatojánské proudy

Procházka Povltavskou stezkou
ze Štěchovic do Třebenic
se koná v sobotu 28. dubna 2018
start 9 - 12 hod. Štěchovice aut. zastávka

Zve Honza & Blanka Reichardtovi
Tel. 604 24 00 24
honzar@volny.cz
www.svatojanske-proudy.cz



60 LET OSADY BÍLÉ SKALY

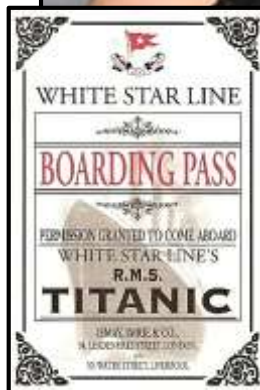
Kamarádi, zveme vás 1. 9. 2018
do údolí u Konrádova na 60. výroční oheň.
V pátek je vyhrazena hospůdka Romanov.

Kamarát, kamarátka,
pozývame Teba a Tvoju osadu na
25. slovensko-český potlach
Kuchyňa
31. 8. - 2. 9. 2018




TRAMPOVÉ NA PLESE

Tramp je nejen tvor lesní ale i tvor společenský a proto jsme vyrazili jako každý rok na ples skautů, když byla ta plesová sezóna. Letošní ples byl věnován vzpomínce na TITANIC. Z naší party přežila zkázu velkolepého zaoceánského parníku jen Píšťalka, ale bavili jsme se všichni. Mimoňští vodní skautíci připravili pro všechny bohatý program a tombolu. Tancovali jsme do pozdních nočních hodin.



VELKÉ SETKÁNÍ TRAMPSKÉHO NÁRODA *Ahojky z Vršovic, Frantík mne požádal, abych tě požádala (ha ha) o šíření této informace pro trempíky a vandráky všeho druhu! Děkuji ze srdce Dana*



Ke sto letům založení osady **ZTRACENÉ NADĚJE** a **STOLETÉMU TRVÁNÍ TRAMPINGU** se bude konat, výjimečně v Praze - Na Štvanici (za tenisovými kurty) velké setkání národa trampů! V pátek 14. 9. od 15:00 hod. do 22:00 hod. a v sobotu 15. 9. od 10:30 hod. do 22:00 hod. Informovat o náležitostech vás budeme průběžně v Country rádiu vždy první sobotu v měsíci ve 20:00 hod. v pořadu **ZTRACENKA STOLETÁ** a repríza je hned druhý den v neděli ve 24:00 hod. Nebo každé úterý v 19:00 v Ozvěnách Osadních Ohňů.

HUSAROVA PŘÍSAHA

Aš 1 – 3. 5. 1985 „Každý den v šestnáct hodin, každý den v šestnáct hodin ceníáček z pásma zahodím!“



Nedávno jsem sledoval v televizi pořad o hlídání hranic za komančů a hned jsem si vzpomněl na kamaráda Husara, který v té době narukoval do Aše, kde měl hlídat, aby náhodou někdo nevzal čáru za kopečky. Hned jsem prolistoval steré kroniky a našel zápis, kde jsme vyrazili na jeho přísahu. Na pohled na zadrátovanou hranici asi jen tak nezapomenu.



Kluci vyjeli už v pátek na čarodějnice večer rychlíkem do Chebu, kam dorazili okolo jedné hodiny ranní. Zde nasedli do vlaku do Aše. Zastávku před cílem je „surově“ dav vystupujících cestujících vytáhl a unes do místní hospody na pálení čarodějnic! Kluci zjistili, že je tam dobrá společnost a proto rádi bez odmlouvání zůstali. Dědek s Kunou a Jožou vybalili kytary a začali hrát a nalejvat hrdla, kde hlavně Ferda a Běďa prokázali své píčí umění! Druhý den pak vyrazili do okolí. K večeru pak opět navštívili již známou krčmu, kde byli opět vřele přivítáni. Ráno pak vyrazili do Aše.

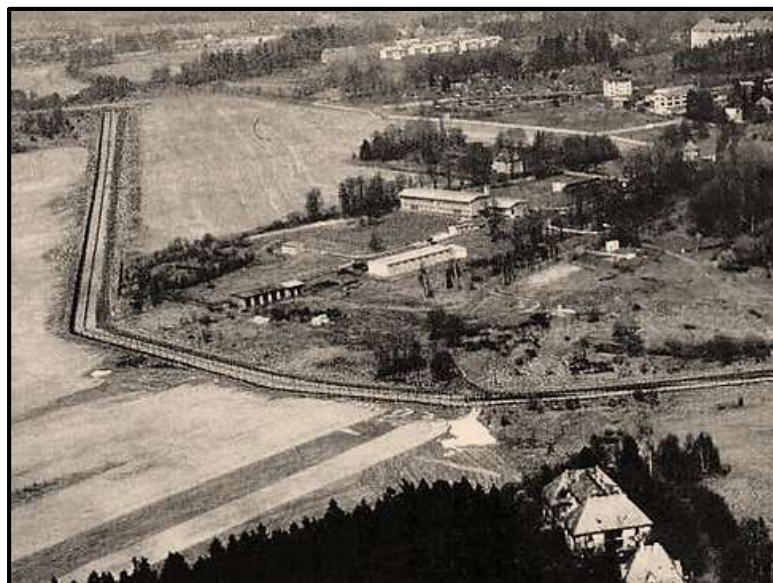
Já si nejdříve musel doma s rodinou ujasnit, že budu trampovat, i když omezeně, dál! Za kluky jsem vyrazil až na prvního máje brzo ráno rychlíkem. Do Aše jsem se dostal až k polednímu. Nejvíc jsem byl v šoku z těch ostnatejch drátů, připadal jsem si jak v jiném světě, působilo to na mě fakt depresivně! V životě jsem nic takového neviděl.



Nikoho jsem nenašel, a tak jsem vlezl do nádražní hospody. Snad jsem dopíjel druhé pivo, když přijel odněkud vlak a z něho lezl Kluzák, Kuna, Ferda, Běďa, Dědek, Joža a Jarda. Měl jsem radost, že jsme se potkali, protože jsem se v tom kraji ostnatých drátů cejtil velmi nejistě. Dali jsme nějaké to pivo a vyrazili na náměstí, na místo konání přísahacího aktu našeho kamaráda. Cestou začal do mě Ferda neustále rejt!

Konečně jsme se dočkali a viděli průvod pochodujících hraničních zelených mužíků. Naše úsilí mezi nimi najít našeho Husara bylo odměněno nedobrovolnou návštěvou místního gymnázia. Pozvali nás tam místní policajti z VB na besedu a hlavně na prohlídku občanek a naší „ústrojové kázně“, která měla části z mundůru naší armády, protože jsme měli všichni již po vojně a při odchodu do civilu jsme se většinou zdárně zásobili. Velice se nám na gymplu „líbilo“, páč jsme z Husarovy přísahy měli úplné hovno! Během té přísahy chtěli policajti hlavně vědět, co tu děláme, proč jsme přijeli a kde jsme vzali vojenské kanady, maskáče vzor 63, čerňáky atd. Rovnou řekli, že to tu zde necháme. Na naší otázku, zda opustíme gymnázium nazí, nás raději hned vyhodili! Samozřejmě bylo po přísaze. Děkujeme touto cestou našim ostražitým orgánům z VB za prožité chvíle na místním gymnáziu. Po výhozu z gymplu jsme se šli koukat na závěrečný pochod přísahající armády, všichni jsme byli rádi, že máme tu zelenou pakárnu už za sebou! Dost bylo celé zelené a zadrátované Aše, a tak jsme se





Město Aš v 80. letech i s dráty!

domluvili s Husarem, že se sejdem v té parádní vesničce v té hospodě, kde už byli kluci den předtím a pak jsme šli na nádraží, kde jsme v hospodě shlédli část filmu Osvobození.

Zadrátované město Aš jsme opustili vlakem a opět vyrazili do „naší“ útulné vesnice. Ferda do mě opět začal neskutečně rýt, páč se mu zdálo, že vandruju málo. Těšil jsem se na všechny, ale tohle mě od něj začalo pěkně

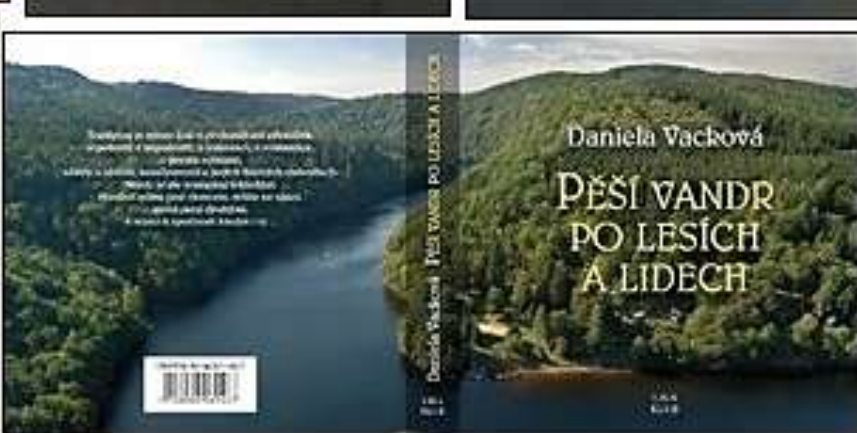
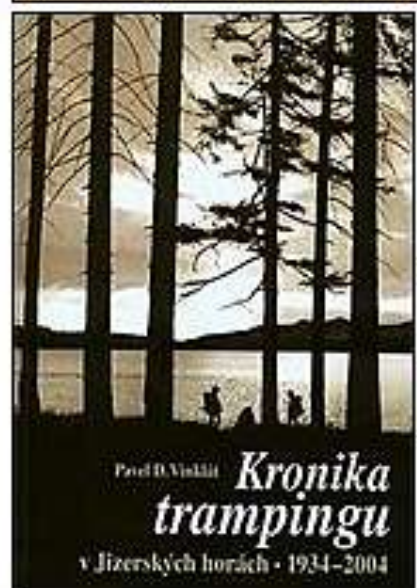
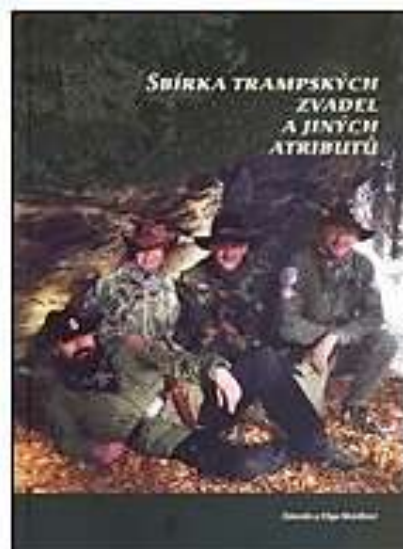
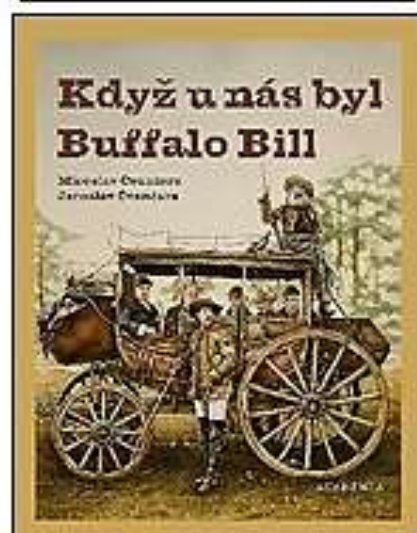
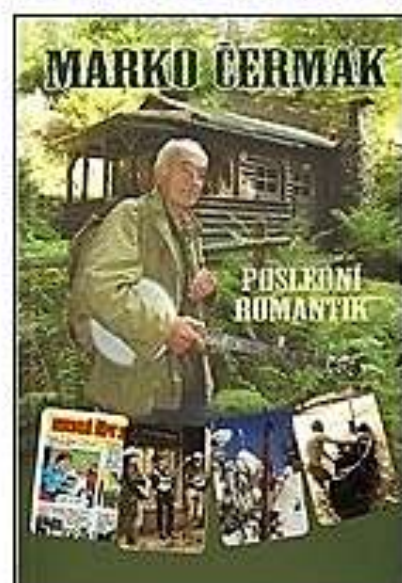
štvát a začalo to i štvát kluky, a tak ho svázali do kozelce u peronu a pověsili na šňůry na prádlo hned, jak jsme vystoupili z vlaku. Když jsme odcházeli, tak řval na nás, že jsme Timurovci! Nechali jsme ho osudu a měli konečně klid. S Husarem jsme se sešli v předem domluvené hospodě a po bouřlivém přivítání přiběhl i Ferda, kterej už dal konečně pokoj. Vyprávěl pak, jak ho odvazoval výpravčí, kterej chtěl použít nůž! Ferda mu to zakázal, páč byl svázán vlastní novou kanadou, a tak si musel výpravčí vzpomenout na svá mladá skautská léta a uzle postupně rozvázal!

S Husarem jsme pili, poslouchali jeho vyprávění o životě zde, byl jak jezulátko. Samozřejmě jsme vybalili kytary a hráli a zpívali. Zpívala s námi celá hospoda. Asi za tři hodiny nás i s rodiči opustil, smutno bylo v našich srdcích, ale smutek brzo odešel, páč jsme se věnovali všem radovánkám, které skýtala tato útulná hospoda. Ve 23⁴ hod. hospoda zavírala, my ale pryč nešli,



šli jsme přes chodbu do vinárny IV. cenové skupiny, kde jsme při víně opět museli vytáhnout kytary a hrát! Byli jsme trochu v šoku, když do vinárny přišli i místní jezeďáci v montérkách, protože se vraceli z ranní směny z chliva! Nad ránem jsme tuto hraniční malebnou vesničku opustili a jeli vlakem domů. **Cipajs.**

PÁR KNIH NEJEN PRO TRAMPY



Jsem rád, že i v dnešní době počítačů, internetu a různých čteček vychází stále krásné knihy, které by neměly určitě chybět v žádné knihovně našich trempířů.

RYCHLÉ ŠÍPY NA STOPE VELKÉHO VYHÁLEZU

20. ZÁŘÍ. EM ZUŘÍ. UCÍTIL JSEM OPĚT JEHO TLAPY NA SVĚ
TVÁŘI. VYSVOBOZENÍ PŘÍDE UŽ BRZY, JEN ABYCH SE
TOHO ALE DOŽIL... 21. ZÁŘÍ. KONEČNĚ JSEM DOPRAVIL DO
KÚLNÝ KOLO. DO VÁNOC HO SNAD ZAPLATÍM, ALE VŽDYŤ
TO UŽ BUDU VLASTNĚ BOHÁČEM! JÁ OBYČEJNÝ
UČEDNÍK! JE TO MOŽNÉ?

KDYŽ NATOČÍME NEJDELSÍ
OSTEN JEŽKA TAK, ABY
VYČNÍVAL Z KLECE NEJŠIRŠÍM
JEJÍM OTVOREM, POSUNEME
JEŽKA DO HORNÍ POLOVINY
VÝŠKY KLECE. PAK TOČÍME ZA
VYČNÍVAJÍCÍ OSTEN JEŽKEM....



DUBEN

Po	2.	9.	16.	23.	30.
Út	3.	10.	17.	24.	
St	4.	11.	18.	25.	
Čt	5.	12.	19.	26.	
Pá	6.	13.	20.	27.	
So	7.	14.	21.	28.	
Ne	1.	8.	15.	22.	29.



© SEVERSKÁ DVOJKA 1979